IX Wtorek okresu zwykłego

Tekst Ewangelii (*Mk* 12,13-17): Posłali natomiast do Niego kilku faryzeuszów i zwolenników Heroda, którzy mieli pochwycić Go w mowie. Ci przyszli i rzekli do Niego: «Nauczycielu, wiemy, że jesteś prawdomówny i na nikim Ci nie zależy. Bo nie oglądasz się na osobę ludzką, lecz drogi Bożej w prawdzie nauczasz. Czy wolno płacić podatek Cezarowi, czy nie? Mamy płacić czy nie płacić?»

Lecz On poznał ich obłudę i rzekł do nich: «Czemu Mnie wystawiacie na próbę? Przynieście Mi denara, chcę zobaczyć». Przynieśli, a On ich zapytał: «Czyj jest ten obraz i napis?» Odpowiedzieli Mu: «Cezara». Wówczas Jezus rzekł do nich: «Oddajcie więc Cezarowi to, co należy do Cezara, a Bogu to, co należy do Boga». I byli pełni podziwu dla Niego.

«Cezarowi to, co nale?y do Cezara, a Bogu to, co nale?y do Boga»

Rev. D. Manuel SÁNCHEZ Sánchez
(Sevilla, Hiszpania)

Dzisiaj znowu podziwiamy dowcip i mądrość Chrystusa. On Swą mistrzowską odpowiedzią wskazuje bezpośrednio słuszną autonomię rzeczywistości ziemskich, «Oddajcie więc Cezarowi to, co należy do Cezara» (Mk 12,17).

Ale dzisiejsze Słowo to coś więcej niż wskazówka jak sobie poradzić; to kwestia, która jest aktualna w każdej chwili naszego życia: co daję Bogu? Czy to naprawdę jest najważniejsze w moim życiu? Gdzie mam serce? «Bo gdzie jest skarb wasz, tam będzie i serce wasze» (Łk 12,34).

W rzeczywistości, według Świętego Hieronima, «trzeba pod naciskiem oddać Cezarowi monetę, która ma wydrukowany jego wizerunek; ale wy chętnie oddajcie cały swój byt Bogu, bo to Jego wizerunek jest w nas wydrukowany, a nie obraz Cezara». Przez całe swoje życie Jezus Chrystus nieustannie podnosi kwestię wyborów. To my jesteśmy wywołani do wyboru, a opcje są jasne: żyć wartościami tego świata, albo żyć wartościami Ewangelii.

Zawsze jest czas na wybory, czas na nawrócenie, czas, aby ponownie “umieścić” nasze życie w dynamice Boga. To modlitwa, a zwłaszcza ta oparta na Słowie Bożym, odkrywa przed nami, czego Bóg chce od nas. Kto umie wybrać Boga staje się Jego mieszkaniem, bo «Jeśli Mnie kto miłuje, będzie zachowywał moją naukę, a Ojciec mój umiłuje go, i przyjdziemy do niego, i będziemy u niego przebywać» (J 14,23). To modlitwa staje się autentyczną szkołą, gdzie, jak mówi Tertulian, «Chrystus uczy nas, czym był plan Ojca,

który On realizował na ziemi i jakie ma być ludzkie zachowanie, by odpowiadało temu planowi». Umiejmy więc wybrać to, co dobre dla nas!